

ANIMA
MUSICÆ
CHAMBER
ORCHESTRA
WITH
MÁTÉ SZŰCS

CLASSICAL VIOLA
CONCERTOS

HOFFMEISTER
STAMITZ
MOZART

HUNGAROTON

HOFFMEISTER • STAMITZ • MOZART

CLASSICAL VIOLA CONCERTOS

Franz Anton Hoffmeister (1754–1812)

Concerto for Viola & Orchestra in D major 22:12

- 1** I. Allegro 8:50
- 2** II. Adagio 8:51
- 3** III. Rondo. Allegro 4:25

Carl Philipp Stamitz (1745–1801)

Concerto for Viola & Orchestra No. 1 in D major 22:35

- 4** I. Allegro 11:48
- 5** II. Andante moderato 6:21
- 6** III. Rondeau 4:20

Wolfgang Amadeus Mozart (1756–1791)

Concerto for Viola in A major, K. 622 29:11

(Viola version of the Clarinet Concerto edited by André, 1802)

- 7** I. Allegro 12:31
- 8** II. Adagio 7:18
- 9** III. Rondo. Allegro 9:17

Total time: 74:18

MÁTÉ SZŰCS

viola

ANIMA MUSICÆ CHAMBER ORCHESTRA

László G. Horváth
1st violin, concertmaster

Ottília Revóczky
1st violin

Gábor Szabó
1st violin

Barnabás Vajda
1st violin

Andrej Kapor
1st violin

Kata Borsos
2nd violin, principal

Enikő Kiss
2nd violin

Zsófia Baráti
2nd violin

Gábor Németh
2nd violin

Gergő Fajd
viola, principal (7–9)

Tamás Szabó
viola, principal (1–6)

Fülöp Görbicz
viola

Petra Molnár
viola (1–6)

Péter Váray
cello, principal

Attila Kónya
cello

Balázs Pintér
cello

Gábor Gyetvay
double bass

Mária Fajd-Kerner
flute

Izabella Nagy
flute (7–9)

Levente Soós
oboe

Janka Börsönyi
oboe (1–3)

Péter Szűcs
clarinet

Judit Sutyák
clarinet (4–6)

Péter Rapi
bassoon

Zsolt Szabó
bassoon (7–9)

László Csabay
horn

Balázs Tóth
horn

LÁSZLÓ G. HORVÁTH

artistic director

F. A. Hoffmeister:
Viola Concerto in D major (1786)

Franz Anton Hoffmeister (1754–1812) arrived in the imperial city of Vienna at the age of fourteen from a small town next to Stuttgart to enrol at the university of law, but he fell prey to the city's rich music life, and eventually decided on a career in music. It was a good decision: his works were appreciated by the public, and in 1785 he founded one of the first Vienna music publishers, which bore his own name: Hoffmeister. Over the next 15 years he published music by the best Viennese composers: Albrechtsberger, Clementi, Forster, Pleyel, Haydn, Mozart and Beethoven all featured in his catalogue. In 1800 he founded a new publisher in Leipzig, under the name Bureau de Musique, which still operates to this day as a part of Edition Peters.

He was a prolific composer and turned out works in many genres, with considerable success. Gerber mentions him with the greatest respect in the *Neues Lexikon der Tonkünstler*: “He earned for himself a well-deserved and widespread reputation

through the original content of his works, which are not only rich in emotional expression but also distinguished by the interesting and suitable use of instruments and through good practicability. For this last trait we have to thank his knowledge of instruments, which is so evident that you might think that he was a virtuoso on all of the instruments for which he wrote” (translated by A. Badley).

As a composer with an interest in publishing, he took on many commissions, or composed for amateur musicians, taking into account the needs of the market. His two viola concertos were probably composed to commission; no contemporary editions are known of. Interestingly, only ten or so printed viola concertos are known from this period, compared with the countless concerti for violin, cello, flute, and even oboe and trumpet. The only explanation for this can be that there were relatively few truly virtuoso instrumentalists available.

The **Viola Concerto in D major** speaks the characteristic musical language of the concertos of the period: an elegantly imposing

opening movement, a wistful, pleasant slow movement, and a spirited, amiable rondo to close. Hoffmeister is a master at exploiting the variety of the viola's tone, from the pregnant shine of its upper register to the rich reverberance of its low register.

C. Ph. Stamitz:

Viola Concerto in D major (1774)

If Hoffmeister moved from music publishing to composing, then **Carl Philipp Stamitz** (1745–1801), as well as being a composer, had a career as a violin virtuoso. The scion of a musical dynasty of Czech origin, Stamitz was born in the town of Mannheim, the same Mannheim that exercised a decisive influence on the music life of all Europe, as the cradle of Viennese classical instrumental music. After his father's early death, his masters were the iconic figures of the Mannheim school, and he even obtained a place in the court orchestra, but at the age of 25 he left his birthplace to enlist as the court composer for Louis, Duke of Noailles in Paris. Here he was a regular participant in the famous concert series Concert spirituel,

after which he set out on a grand tour of Europe as a violin virtuoso. From this point on his life consisted of composing and travelling to give concerts. His works were widely distributed both in print and manuscript, making his name famous, and Leopold Mozart asked his son especially to look up Stamitz in Paris, seeing him as a good professional contact. We can see from Wolfgang's letter that he didn't spare the accomplished Stamitz composer brothers his criticism: "they are actually two pitiful hacks, tricksters, drunkards and adulterers, not my kind of people." (9 July 1778). This opinion should be taken with a pinch of salt, especially in the light of the description by Gerber, who can always be taken seriously: "With what extraordinary art and facility he plays the viola! With what heavenly sweet tone and cantilena he enchants our ears with his viola d'amour – and with what fire and surety he plays the violin as Konzertmeister! Berlin, Dresden, many capitals and large cities are witness of his prowess!" (*Historisch-Biographisches Lexikon der Tonkünstler*, 1792)

It may be important that Gerber's enthusiastic words begin by praising Stamitz the violist, not the violinist. As a performer of his own compositions, Stamitz was masterfully able to exploit the virtuoso possibilities of his instrument, a richness of tone rarely heard, and an element of sensation, in that there were few viola virtuosos at the time.

The **Viola Concerto in D major** was published in 1774 in Frankfurt, perhaps as a result of the warmly received concert given by Stamitz a year beforehand. The enthusiastic reception was no accident: the viola part is not merely virtuoso in the manner of the sparkling allegros of the period, but far ahead of its time it presents technical *trouvailles* such as polyphonic chordal writing, harmonics, and left-hand *pizzicato*. The unusually soft instrumentation deserves a special mention: *divisi* violas, and clarinets rather than oboes – this conforms to the velvety tone of the solo viola. Not for nothing was Stamitz taught by the *maestri* of the Mannheim orchestral school.

**W. A. Mozart: Concerto
in A major for Viola and Orchestra**
(contemporary viola transcription
of the Clarinet Concerto, K. 622)

Mozart composed his famous **Concerto in A major** in the second half of 1791, for Anton Stadler, dedicating it to “the outstanding clarinettist and happy-go-lucky friend” to quote the dedication from the clarinet quintet, also composed for Stadler. The manuscript of the finished work was unfortunately lost, and the only extant fragment of manuscript contains the beginning of a movement in G major for basset horn, which differs hardly at all from the version for clarinet in A major. Stadler was a master of the basset horn too, but we do not know when or why Mozart changed his mind about the solo instrument. But the melodic runs down to C below middle C, beyond the range of clarinets (which go down to E) imply that he was perhaps toying with the idea of the range of a third instrument, a type of clarinet promoted by Stadler, the basset clarinet.

We learn about the last phase of composition from a letter of 7 and 8 October, in

which Mozart informs Constanze, who was taking a spa cure, that he was orchestrating the rondo of the concerto while enjoying a splendid pipe and a black coffee. At the world premiere on 16 October, Anton Stadler carried the piece to triumph at the National Theatre in Prague, then later played it several times on a lengthy European tour (Berlin, Warsaw, Riga, St Petersburg). It was not printed until 1801, but then three publishers issued it at the same time: Breitkopf & Härtel, André, and Sieber. The reception of the work at the premiere and thereafter was more than enthusiastic, and the contemporary audiences and musicians spread the word of the recently deceased maestro's genius. The reviewer of the prestigious Leipzig music journal *Allgemeine musikalische Zeitung*, after showing musical examples of the clarinet edition's tricky octave leaps, writes with almost naive enthusiasm of the splendid music: "Should, however, anyone have neither the knowledge to admire the first movement nor feeling for the second, he will still, one hopes, be sufficiently amused by the wit and humor, as fine as it is noble, of the third movement, a very pleasing

rondo. However, if this, too, leaves him cold and unsatisfied; if he feels nothing at all in it whereby the consciousness of some inner pleasure or comfort, some gratification or charm might deepen its mystery or explain itself; then he can take this for the surest and most infallible sign or symptom that for this art he has absolutely neither sense nor feeling." (March 1802, IV/408; translated by W. McColl).

The **K. 622 concerto** is one of the maestro's last completed compositions. Its first movement has a double exposition common in concertos, the slow movement is in a ternary form, and the finale in a rondo. The version for viola was made almost at the same time as the original, and rolled off the André printing press in Offenbach in 1802, though we do not know what source was used as the basis, nor who adapted the solo part for a stringed instrument. The world had to wait nearly 200 years for the modern edition issued by Bärenreiter in 1999, in a critical edition by Christopher Hogwood, who complemented it with his own piano reduction, but in all other respects retained the solutions adopted in the 1802 edition. In many details (runs,

improvised and notated ornaments) the viola version differs from the familiar clarinet version, causing revelatory astonishment, and it goes almost without saying that the range of the viola, down to C below middle C, makes it possible to perform the low runs and passages without the octave leaps the clarinet was traditionally obliged to perform.

Enikő Gyenge

Máté Szűcs

Violist Máté Szűcs (1978) completed his studies in the violin class of Ferenc Szecsődi in the Conservatory in Szeged, Hungary. In 1996 he switched to the viola, and became a student of Ervin Schiffer at the viola department of the Royal Conservatory of Brussels, then from 2000 to 2005 continued his studies under Leo de Neve at the Royal Conservatoire Antwerp. He has won or been a finalist in many international competitions: the Liège International Violin and Viola Competition, the Viola Competition 'Jean Françaix' in Paris, and the 'Tenuto' International Music Competition in Brussels. In 2003 he began his career as an orchestral violist,

chamber musician and soloist. He was a member of the Con Spirito Piano Quartet, the Ensemble Mendelssohn, the Trio Dor, and the Enigma Ensemble. His career as an orchestral musician has led from the Antwerp Symphony Orchestra, through the Bamberg Symphony, the Staatskapelle Dresden, and the Frankfurt Radio Symphony to the Berlin Philharmonic, where in 2011 he became first solo violist. Between 2007 and 2009 he was a teacher at the conservatory in Saarbrücken, and from 2018 a professor at the conservatory in Geneva.

Anima Musicae Chamber Orchestra

The Anima Musicae chamber orchestra, named as "the soul of music", has gained the title National Youth Orchestra 2018–2020. It is one of the most dynamically developing youth ensembles in Hungary. They have received prizes and awards in several Hungarian and international competitions and are in demand at major concert and festival events in Budapest and Europe. The ensemble has performed with several renowned artists partnering Kristóf Baráti, Barnabás Kelemen, Katalin Kokas,

Kirill Troussov, Giovanni Guzzo, Zoltán Fejérvári, Sir James Galway, Csaba Klenyán, Ferenc Rados, Ditta Rohmann, Imre Rohmann, János Rolla, Gyula Stuller, Dénes Várjon, István Várdai, Tamás Vásáry and Andrea Vigh. They consider it their mission to commission and perform contemporary

Hungarian works. From the autumn of 2013 they launched a contemporary music workshop led by Péter Tornyai, the aim of which is to embrace an open attitude to and acceptance of contemporary music, so that they can convey today's music to the public in a more accessible way.

Recording producer & editor: Zsuzsa Dvorák • Balance engineer: Domonkos Timár
Recorded on 7–11 January, 2020 at Hungaroton Studio.

Cover photo: D1 Photo Studio • Design & prepress: Béla Ujváry

Liner notes & booklet editor: Enikő Gyenge • English translation: Richard Robinson

© 2021 Fotexnet Kft. • Catalogue No.: HCD 32799 • Made in EU

“

The transcription of Mozart's masterpiece is a real gift for violists, and even with the alterations obviously necessary to convert it for the viola, it remains a marvellous piece. Hopefully it can in future be chosen as an excellent alternative to the concertos by Hoffmeister and Stamitz at viola auditions.

Máté Szűcs

* * *

Mozart mesterművének átírata egy igazi ajándék a brácsások számára, mely még a brácsára konvertáláshoz nyilvánvalóan szükséges módosításokkal együtt is egy csodálatos darab marad. Az sem mellékes, hogy remélhetőleg a brácsa próbajátékokon választható Hoffmeister és Stamitz versenyművek mellett kiváló alternatívát jelent majd.

Szűcs Máté

”

F. A. Hoffmeister:

D-dúr brácsaverseny (1786)

Franz Anton Hoffmeister (1754–1812) egy Stuttgart melletti kisvárosból tizennégy évesen érkezett a császárvárosba, hogy beiratkozzon a jogi egyetemre, de foglyul ejtette a város gazdag zenei élete, és végül a zenei pálya mellett döntött. Jó döntés volt, műveit nagyra tartotta a közönség, 1785-ben pedig megalapította az egyik első bécsi zeneműkiadót, a nevét viselő Hoffmeister-t. A következő 15 évben a legjobb bécsi zeneszerzők műveit jelentette meg: Albrechtsberger, Clementi, Forster, Pleyel, Haydn, Mozart és Beethoven egyaránt szerepeltek katalógusában. 1800-ban új kiadót alapított Lipcsében Bureau de Musique néven, amely a Peters kiadó részeként ma is működik.

Termékeny szerző volt, számos műfajban komponált, tekintélyes sikerrel, Gerber a legnagyobb tisztelettel emlegeti a *Neues Lexikon der Tonkünstler* oldalain: „Nagy és megérdemelt népszerűséget szerzett számára zeneműveinek eredetisége, amely nem csak muzsikájának gazdag érzelmi kifejezőerejében állt, legalább olyan nagyra

értékelték mindig érdekes és jól játszható hangszerszólamait is. Nyilván kiválóan ismerte a hangszereket, annyira, hogy olybá tűnik, mintha minden hangszernek maga is valódi virtuóza lett volna.”

A kottakiadásban érdekelt zeneszerzőként sokat komponált megrendelésre, vagy a piaci igények figyelembe vételével amatőr muzsikuskok számára. Két brácsaversenye valószínűleg megrendelésre készült, korabeli kiadásukról nem tudunk. Érdekes módon alig tizenvalahány kinyomtatott brácsaversenyről tudunk ebből a korból, szemben a számlálatlan hegedű-, cselló-, fuvola-, sőt oboa- és trombitaversennyel. Csak egy magyarázatot találunk erre: aránylag kevés igazán virtuóz képességű hangszeres állhatott rendelkezésre.

A **D-dúr brácsaverseny** a korszak versenyműveinek jellegzetes zenei nyelvtől beszél: elegánsan impozáns nyitó tétellel, ábrándos, kedélyes lassú tétellel, szellemesen kedves záró rondóval. Hoffmeister mesterien aknázza ki a brácsa hangjának változatosságát, a pregnánsan csillogó felső regisztertől a gazdagon zengő mély regiszterig.

C. Ph. Stamitz:

D-dúr brácsaverseny (1774)

Ha Hoffmeister kottakiadóként fordult a zeneszerzés felé, **Carl Philipp Stamitz** (1745–1801) zeneszerzői munkássága kísérőjeként hegedűvirtuózi pályát futott be. Stamitz cseh gyökerű muzsikusdinasztia sarjaként Mannheimban látta meg a napvilágot, abban a Mannheimban, amely a bécsi klasszikus hangszeres zene bölcsőjeként egész Európa zenei életére meghatározó hatást gyakorolt. Apja korai halála után mesterei a manheimi iskola ikonikus figurái voltak, helyet kapott az udvari zenekarban is, de alig 25 évesen elhagyta szülővárosát, és Párizsban Noailles herceg udvari zeneszerzőjének szegődött. Itt rendszeres közreműködője volt a híres Concert spirituel hangversenysorozatnak, majd hegedűvirtuózként nagyszabású európai turnékra indult. Ettől kezdve életét a komponálás és az utazó hangversenyezés töltötte ki. Művei nyomtatásban és kéziratban is széles körben terjedtek és tették ismertté a nevét, Leopold Mozart külön kérte a fiát, hogy Párizsban keresse fel Stamitz-ot, jó szakmai kapcsolatot látva benne. Wolfgang leveléből láthatjuk, hogy kamaszos kritikái

érzéke nem kímélte a befutott zeneszerző Stamitz-fivérekét: „ők valójában két nyomorult firkász, hamiskártyás, iszákos és házaságtörő, nem nekem való emberek.” (1778. július 9.) Véleményét fenntartásokkal kell kezelnünk, különösen a mindig komolyan vehető Gerber jellemzésének fényében: „Milyen rendkívül művészi és könnyedséggel brácsázik! Micsoda mennyei édes hangon játssza cantilénáit, elvarázsolja fülünket a viola d'amorén is – és koncertmesterként mily tüzelt és biztonsággal hegedűl! Berlin, Drezda, és számos főváros és nagyváros volt tanúja a teljesítményének...!” (*Historisch-Biographisches Lexikon der Tonkünstler*, 1792)

Fontos lehet, hogy Gerber lelkes sorai a brácsás, és nem a hegedűs Stamitz dicséretével kezdődnek. Mint saját kompozícióinak előadója, Stamitz mesterien ki tudta aknázni hangszerének virtuóz lehetőségeit, hangszínének ritkán hallott gazdagságát, és azt a szenzáció-elemet is, hogy kevés brácsás virtuóz futott akkoriban.

A **D-dúr brácsaverseny** 1774-ben adták ki Frankfurtban, talán Stamitz egy évvel korábbi nagy sikerű hangversenyeinek

hozadékaiként. A lelkesedés nem volt véletlen: a brácsaszólam nemcsak átlagosan virtuóz a korszak csillogó allegróinak módján, hanem jóval megelőzve korát, olyan technikai trouvaille-okat mutat be, mint a többszólamú akkordjáték, üveghangok és balkezes pizzicato. Külön kell szólnunk a zenekar szokatlanul puha hangszereléséről (osztott brácsaszólam, oboák helyett klarinétok), amely sajátosan idomul a szólóbrácsa bársonyos hangszínéhez, nem hiába oktatták Stamitzot a mannheimi zenekari iskola mesterei.

W. A. Mozart: A-dúr concerto mélyhegedűre és zenekarra

(a K. 622 klarinétverseny korabeli brácsás átírata)

Mozart az 1791-es év második felében komponálta híres **A-dúr versenyművét** Anton Stadlernek, „a kiváló klarinétosnak és könynyelmű barátoknak” ajánlva – hogy a szintén Stadlernek szánt klarinétkvintett ajánlását idézzük. A kész mű kézírata sajnos elveszett, egyetlen fennmaradt kézírattörredék egy G-dúr basszsetkürtös tételkezdet tartalmaz, ami alig különbözik a későbbi A-dúr klarinétos változattól. Stadler a basszsetkürt

kiváló mestere is volt, de nem tudjuk, mikor és hogyan változott a zeneszerző elképzelése a szólóhangszert illetően. Ellenben a kis c-ig lefutó dallamfordulatok, amelyek meghaladták a klarinétok hangterjedelmét (kis e) arra utalnak, hogy esetleg egy harmadik hangszer, a Stadler által szorgalmazott klarinét típus, a basszsetklarinét hangterjedelem-lehetőségei lebeghettek a zeneszerző szemei előtt.

A komponálás utolsó fázisáról egy október 7–8-i levélből értesülünk, ebben Mozart arról tájékoztatja a fürdőkúrán tartózkodó Konstanzét, hogy egy pompás pipa és feketekává mellett éppen a concerto rondóját hangszereleli. Az október 16-i ősbemutatón a prágai Nemzeti Színházban Anton Stadler vitte diadalra a darabot, majd később hosszabb európai turnén (Berlin, Varsó, Riga, Szentpétervár) többször is megszólaltatta. Nyomatásban csak 1801-ben látott napvilágot, de akkor egyszerre három kiadó is megjelentette: Breitkopf & Härtel, André és Sieber. A mű fogadtatása az ősbemutatón és azután is több mint lelkes volt, a kortárs közönséget és a szakmát meglegyintette a nemrég elhunyt mester zsenialitásának szele. A rangos lipcsei zenei folyóirat, az

Allgemeine musikalische Zeitung recenziése, miután kottapéldákkal mutatja be a klarinétkiadás kritikus oktávtréseit, szinte naiv lelkesedéssel ír a nagyszerű zenéről: „Ha pedig valakinek sem tudása nincs az első tétel csodáinak befogadására, sem kellő érzékenysége a második tételhez, remélhetőleg akkor is mulattatni fogja a harmadik tétel, e kedves rondó nemes és finom humora. Ám ha ez is hidegen hagyja, ha ezáltal semmilyen szellemi élvezetet és kielégülést nem érez, művészi titkainak mélységét nem képes megérteni és átélni, az a legbiztosabb jele és tünete annak, hogy ehhez a fajta művészethez egyáltalán semmi köze és érzéke nincs.” (1802. március, IV/408.)

A **K. 622 concerto** a mester egyik utolsó befejezett kompozíciója, első tétele a versenyművekben alkalmazott dupla-expozíciós szonátaformában, lassú tétele dalformában, fináléja rondóformában van. A brácsás változat szinte az eredetivel egyidőben, 1802-ben került ki André nyomdájából Offenbachban, nem tudni, milyen forrás alapján, és azt sem, hogy kinek köszönhetjük az átalakított vonós szólószólamot. A modern kiadásra majdnem 200 évet kellett

várnunk, a Bärenreiter 1999-ben jelentette meg Christopher Hogwood szakértő közreadásában, aki saját zongorakivonattal egészítette ki a kiadványt, de minden másban hűen alkalmazta az 1802-es kiadás megoldásait. A brácsás változat számos vonatkozásban (futamok, improvizált és kiírt díszítések) eltér a jól ismert klarinétos verziótól, reveláció-szerű meghökkenést okozva, azt már alig kell hangsúlyoznunk, hogy a kis c-ig terjedő brácsa-hangterjedelem lehetővé teszi a mély futamokfordulatok oktávtrések nélküli megoldását – amelyeket a klarinétos változat hagyományosan kénytelen volt oktávtrésekkel megvalósítani.

Gyenge Enikő

Szűcs Máté

A brácsaművész (1978) Szecsódi Ferenc hegedűosztályában végezte tanulmányait a Szegedi Konzervatóriumban. 1996-ban váltott mélyhegedűre, ekkor Schiffer Ervin növendéke lett a Brüsszeli Királyi Konzervatórium mélyhegedű tanszakán, majd 2000–2005 között Leo de Neve vezetésével az Antwerpeni Királyi Konzervatóriumban folytatta tanulmányait. Számos nemzetközi verseny díjazottja vagy döntőse volt: a liége-i Nemzetközi Hegedű- és Brácsaverseny, a párizsi Jean Françaix Brácsaverseny, a brüsszeli Tenuto Nemzetközi Zenei Verseny. 2003-ban kezdődött pályafutása zenekari brácsaművészként, kamarazeneszként és szólístaként. Tagja volt a Con Spirito Zongora Kvartettnak, a Ensemble Mendelssohn-nak, a Trio Dornak, az Enigma Ensemble-nak. A zenekari muzsikusi pálya az antwerpeni Flamand Királyi Filharmonikus Zenekartól a Bambergi Szimfonikusokon, a drezdai Staatskapellén és a Frankfurti Rádió Szimfonikus Zenekarán át vezetett a Berlini Filharmonikusokig, ahol 2011-ben foglalta el helyét a szólóbrácsás pult mögött. 2007 és 2009 között a Saarbrückeni Konzervatórium tanára volt, 2018-tól a genfi Conservatoire professzora.

Anima Musicae Kamarazenekar

A „zene lelkeről” elnevezett Anima Musicae Kamarazenekar – a Nemzeti Ifjúsági Zenekar 2018–2020 cím birtokosa – Magyarország egyik legdinamikusabban fejlődő fiatal együttese, több nemzetközi verseny és hazai díj kitüntette, Budapest és Európa rangos hangverseny-helyszíneinek és fesztiváljainak állandó szereplője. Az együttes számos neves művésszel lépett fel, Baráti Kristóf, Kelemen Barnabás, Kokas Katalin, Kirill Troussov, Giovanni Guzzo, Fejérvári Zoltán, Sir James Galway, Klenyán Csaba, Rados Ferenc, Rohmann Ditta, Rohmann Imre, Rolla János, Stuller Gyula, Várjon Dénes, Várdai István, Vásáry Tamás és Vigh Andrea partnereként. Hivatásuknak tekintik a mai magyar zene-művek előadását, koncertjeiken rendszeresen hangzanak el új, a zenekarnak ajánlott kortárs művek. 2013 őszétől kortárs zenei műhelyt indítottak Tornyai Péter vezetésével. A műhely célja a kortárs zene felé irányuló nyitottság és befogadás megragadása, melyel a közönségnek értőbb tolmácsolásban adhatja át a mai zenét.

